

Çarmıh'ta Övünmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Gal 6:11–18, Rom 6:1–6, 12:1–8, 2Ko 4:10, 5:17, 11:23–29.

HATIRLAMA METNİ: “Rabbimiz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Galatyalılar 6:14).

Galatyalılar hakkındaki bu çalışma derindi. Zira mektubun kendisi yoğundu. Çağrısını bilen, vaaz ettiği gerçeği bilen (her şeyden evvel sayısız kez gerçeğin Rab’den geldiğini söyleyerek) Pavlus, mektubunu Eski Ahit peygamberlerinin, Yeşaya’nın, Yeremya’nın, Hoşea’nın ilham verici tutkusuyla yazmıştı. Tıpkı onların kendi çağlarında Allah’ın halkının yaptıkları yanlışlardan geri dönmeleri için yalvardıkları gibi, Pavlus da burada kendi çağında aynı şeyi yapmaktadır.

Şartlar ne kadar farklı olursa olsun, sonunda Yeremya’nın sözleri kendi çağındakilere olduğu kadar, Galatyalılar’a da kolayca tatbik edilebilir: “RAB şöyle diyor: ‘Bilge kişi bilgeliğiyle, güçlü kişi gücüyle, zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım’ diyor RAB” (Yer 9:23, 24).

“Görkemli” insan bilgeliğinin, zenginliklerimizin ve kudretimizin boşunluğu ve değersizliği, hiçbir zaman Pavlus’un Galatya’daki hatalı topluluğa yazdığı mektubun odağındaki Mesih’in Çarmıh’ı önünde olduğu kadar açık ve net olmamıştır.

*30 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Pavlus'un Kendi Eli

Pavlus'un Galatyalılar 6:11–18'deki kapanış uyarısını, diğer mektuplarında yaptığı kapanış uyarılarıyla karşılaştırın. Galatyalılar'ın sonu diğerleriyle ne benzerlikler ve farklılıklar göstermektedir? (Romalılar, 1 ve 2.Korintliler, Efesliler, Filipililer, Koloseliler, 1 ve 2.Selanikliler'deki son uyarılara bkz.)

Pavlus'un kapanış uyarıları her zaman tekdüze olmayıp, birtakım ortak unsurlar ortaya çıkmaktadır: (1) belirli bireylere selamlar, (2) son bir uyarı, (3) kişisel bir imza ve (4) kapanış kutsaması. Bu tipik özellikler, Pavlus'un Galatyalılar'daki son uyarılarıyla karşılaştırıldığında iki önemli fark gözümüze çarpar.

Birincisi, Pavlus'un diğer mektuplarından farklı olarak Galatyalılar, kişisel selamları içermemektedir. Neden? Mektubun başında yer alması gereken geleneksel şükürlerin yokluğu gibi, bu da muhtemelen Pavlus ve Galatyalılar arasındaki gergin ilişkilerin ilave bir göstergesidir. Pavlus nazik ama resmîdir.

İkincisi, mektuplarını bir yazmana dikte ettirmesinin Pavlus'un adeti olduğunu hatırlamak zorundayız (*Rom 16:22*). Bitirdikten sonra, Pavlus çoğunlukla kalemi alır, kendi eliyle birkaç kısa sözcük yazar ve mektubu sonlandırır (*1Ko 16:21*). Ancak Galatyalılar'da Pavlus bu uygulamadan sapmıştır. Yazmandan kalemi aldığı anda, Pavlus Galatya'daki koşullarla halâ o kadar yakından ilgilidir ki, yazmaya devam etmiştir. Akılsızca yollarından dönmeleri için Galatyalılar'a bir kez daha yalvarmadan kalemi elinden bırakamamıştı.

Galatyalılar 6:11'de Pavlus, mektubu büyük harflerle yazdığını vurguluyor. Neden böyle yaptığını bilmiyoruz. Bazıları, Pavlus'un harflerin büyüklüğünü değil şekil bozukluğunu ima ettiği tahmininde bulunmaktadır. Onlar, Pavlus'un elinin işkencelerden dolayı kötürüm kaldığından veya çadır yapımından dolayı o denli eğri büğrü olduğundan dolayı harfleri doğru olarak yazamadığını öne sürmektedirler. Diğerleri ise onun bu yorumunun, gözlerinin zayıf görmesine dair ek bir kanıt olduğuna inanmaktadırlar. Her iki görüş mümkün olsa da, tıpkı bizlerin önemli bir sözcüğü veya kavramın altını çizmek *italik* olarak veya BÜYÜK HARFLERLE yazmamız gibi, niyetini vurgulamak ve önemini yinelemek için Pavlus'un da kasten büyük harflerle yazdığı sonucuna varmak daha az şüphe götürür.

Nedeni ne olursa olsun, kuşkusuz Pavlus dinleyicilerinin uyarılarına ve öğütlerine kulak vermesini istemişti.

Benlikle Övünme

Galatyalılar 6:12, 13'ü okuyun. Pavlus bu ayetlerde ne söylüyor?

Pavlus daha önceleri hasımlarının gündemini ve motivasyonunu ima etse de (*Bkz. Gal 1:7, 4:17*), Galatyalılar 6:12, 13'deki uyarıları, hasımları hakkındaki ilk belirgin yorumlardır. Onları, “bedende gösterişe önem verenler” olarak tarif etmektedir. “Gösteriş” ifadesinin Grekçesi, “iyi bir yüz” takınmaktır. Aslında “yüz” için kullanılan sözcük, aktörlerin maskesi için kullanılan sözcükle aynıdır ve bu sözcük mecazi olarak aktör tarafından oynanan rolü kastetmektedir. Diğer bir deyişle, Pavlus bu insanların aktörler gibi dinleyicilerin beğenisini kazanmaya çalıştıklarını söylemektedir. Onur ve utanç temeli üzerine kurulmuş bir kültürde uyum zarurîdir ve yanlışları öğretenler, Galatya'daki Yahudi kardeşlerinin ve Yerus alim'deki Yahudi Hıristiyanlar'ın önünde kendi saygınlık düzeyini arttırmaya çalışıyor görünmektedirler.

Pavlus onların güdülerinden biri hakkında önemli bir noktayı ortaya koymaktadır—zulümden kaçınma arzusu. Zulüm, kuşkusuz fiziksel taciz de dahil daha dramatik şekillerde anlaşılsa da, rahatsızlık verme ve dışlama gibi daha “ılımlı” formlarda da yıkıcı olabilir. Pavlus ve Yahuda'daki diğer fanatik bağnazlar bir zamanlar daha önceki türü uygulamışlardı (*Gal 1:13*), fakat sonrakinin de Hıristiyanlar üzerinde etkileri olmuştu.

Yahudi din  liderlerin birçok alanda hal  önemli bir siyasi etkisi vardı. Roma'nın resm  onayına sahiptiler; bu yüzden birçok Yahudi imanlı onlarla iyi ilişkileri korumaya  zen gösteriyorlardı. Diğer uluslardan olanları sünnet etmekle ve onlara Tevrat'a itaat etmeyi öğretmekle, Galatya'daki sorun  karanlar yerel Yahudiler ile ortak bir zeminde buluşuyordu. Bu onların sadece havralarla dostane ilişkileri korumalarına izin vermekle kalmayıp, diğer uluslardan olanlarla yapılan işlere gittikçe büyüyen bir şüpheyle yaklaşan Yerus alim'deki Yahudi imanlılarla bağlarını da g clendirebilirdi (*El  21:20, 21*). Ayrıca hiç şüphesiz bir anlamda onların eylemleri, onların Yahudiler'e olan tanıklıklarını daha etkili kılabilirdi.

Pavlus'un aklında hangi durum olursa olsun, ima ettiği şey çok açıktır: “Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecek” (*2Ti 3:12*).

Bu insanların yanlışlarını öğretmek için ne gibi nedenleri olduğunu düşün. Her şey gözönüne alındığında, gayet mantıklı gibi görünüyor. Bu durum, eğer dikkatli olmazsak “en iyi” güdülerin bile bizleri yanlış yola sevk edeceği konusunda ne söylemelidir? En son ne zaman doğru güdülerin, yanlış şeyler yapmakla sonuçlanmıştı?

Çarmıhla Övünme (Gal 6:14)

“Rabbimiz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Gal 6:14).

Bazılarının sünneti diretmesindeki güdüyü ortaya çıkaran Pavlus, müjde mesajını son bir kez Galatyalılar’a sunar, ancak özet şeklinde. Pavlus için müjde iki temel öğretiye dayanmaktadır: (1) Çarmıh’ın merkeziliği (14. ayet) ve (2) aklanma doktrini (15. ayet). Bugünkü çalışmamızda odak noktamız öncekinin üzerindedir.

Yirmibirinci yüzyılda yaşayanlar için Pavlus’un Çarmıh hakkındaki yorumunu (Gal 6:14) kavrayabilmek oldukça güçtür. Günümüzde Mesih’in Çarmıh’ı çoğu insan için olumlu duygular çağrıştıran, yaygın ve değer verilen bir semboldür. Ancak Pavlus’un günlerinde Çarmıh övünülecek değil, küçümseenecek bir şeydi. Yahudiler çarmıha gerilmiş bir Mesih düşüncesini hakaret sayıyorlardı ve Romalılar çarmıha gerilmeyi o kadar iğrenç buluyorlardı ki, bir Roma vatandaşı için bu tür uygunsuz bir cezalandırma biçimini anmıyorlardı bile.

Eski dünyanın Mesih’in çarmıhına küçümseyerek bakış biçimi, kayıtlarda yer alan ilk çarmıh resimlerinden de açıkça anlaşılabilir. Geçmişte ikinci yüzyılın başlarındaki bir duvar resminde, eşek kafalı bir adam çarmıha gerilmiş biçimde tasvir edilmiştir. Çarmıhın altında ellerini dua eder tarzda kaldırmış vaziyette duran başka bir adamla birlikte şu yazı okunmaktadır, “Alexander tanrısına dua ediyor” ifade çok açıktır: Mesih’in çarmıhı anlamsız sayılmaktadır. Pavlus işte bu bağlamda cesurca Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmediğini ifade etmektedir!

Mesih’in çarmıhı, Pavlus’un dünya ile ilişkisinde nasıl bir fark yaratmaktadır? Gal 6:14, Rom 6:1–6, 12:1–8, Flp 3:8.

Mesih’in çarmıhı, inanan için her şeyi değiştirir. Sadece kendimizi nasıl gördüğümüzü değil, dünyayla olan ilişkimizi de yeniden değerlendirmeye sevkeder. Dünya—mevcut olan bu kötü çağ ve ona ait olan her şey (1Yu 2:16)—Allah’a karşı durmaktadır. Mesih ile öldüğümüz için, dünya artık bir zamanlar üzerimizde uyguladığı esaret gücünü yitirmiş ve bir zamanlar yaşadığımız eski yaşam artık yok olmuştur. Pavlus’un karşılaştırmasını izleyerek, imanıyla dünya arasındaki kırılmada her ikisinin de birbiri için ölmesi gerektiğini anlıyoruz.

Çarmıh, senin dünyayla ilişkine nasıl etki etti? Yaşamında nasıl bir fark yarattı? Senin için ölen Rab’be kendini teslim etmeden öncekine nazaran, şu an nasıl farklı yaşıyorsun?

Yeni Yaratılış

Mesih'in Çarmıhı'nın imanlı bir yaşamdaki merkezîliğini vurguladıktan sonra Pavlus şimdi de müjde mesajının ikinci temel öğretisini ortaya koymaktadır: imanla aklanma.

Tüm çeyrek yılda gördüğümüz gibi, Pavlus müjdeye karşı sünneti eleştirdi. Ancak bu uygulamaya bizzat karşı değildi. Pavlus sünnete karşı birkaç sert beyanda bulundu (*Bkz. Gal 5:2–4*), fakat Galatyalılar'ın sünnetsiz kalmanın Allah'ı daha hoşnut edecekleri sonucuna varmalarını istemiyordu. Onun ima ettiği şey bu değildi, zira birinin yaptığı ve yapmadığı şey kuralcılık sayılabilir. Ruhsal anlamda söylersek, sünnet meselesi tek başına bir anlam ifade etmez. Gerçek din, haricî davranışlardan değil, insan kalbinin durumundan kaynaklanır. İsa'nın da bizzat söylediği gibi, kişi dışarıdan harika görünebilir ama içi ruhsal olarak kokuşmuş olabilir (*Mat 23:27*).

Yeni bir yaratık olmak ne demektir? Gal 6:15, 2Ko 5:17. Bunun ne anlama geldiğini kendi üzerinde nasıl tecrübe edindin?

Grekçe'de *ktisis* sözcüğünün çevirisi “yaratılış” demektir. Hem bireysel bir “yaratığı” (*İbr 4:13*) hem de bütün “yaratılışı” ima eder (*Rom 8:22*). Her iki durumda da sözcük Yaratıcı'nın eylemini ima eder. İşte Pavlus'un kastettiği şey budur. “Yeni yaratık” olmak, insanî çabayla elde edilecek bir şey değildir—ne sünnetle ne de başka bir şeyle. İsa bu süreci “yeni doğum” olarak adlandırmıştır (*Yubanna 3:5–8*). Bu, Allah'ın ruhsal olarak ölü olan birini alıp ona ruhsal yaşamı üflediği ilahî bir eylemdir. Ancak bu Pavlus'un imanla aklanma olarak tarif ettiği, kurtarıcı eylemi tanımlayan bir başka mecazdır.

Pavlus bu yeni yaratılış tecrübesine 2.Korintliler 5:17'de daha detaylı olarak değinmektedir. Bu ayette Pavlus, yeni yaratık olmanın, sadece göklerin kitabındaki statümüzdeki bir değişiklikten çok fazlası olduğunu açıklamaktadır; bugünkü yaşamımıza da değişiklik getirmektedir. Timothy George'un da değindiği gibi bu, “değişimin tüm sürecini içermektedir: Kutsal Ruh'un yenileme işi tövbeye ve imana yönlendirir, günlük tevazu ve canlanma süreci, kutsallıkta sürekli gelişme, insanları Mesih'in imajına benzemeye yönelir.”—*Galatians*, S. 438.

Ancak yeni bir yaratık olmak, bizi aklayan şey değildir. Aksine radikal değişim, aklanmanın açık bildirisi.

Son Uyarılar (Gal 6:16–18)

Pavlus, “bu kurala uyanlara” esenlik bağışlamaktadır (Gal 6:16). Bu bağlamda Pavlus hangi “kuraldan” bahsetmiş olabilir?

“Kural” olarak çevrilmiş sözcük, aslında düz bir çubuk veya duvarcıların ve marangozların ölçmek için kullandıkları demir çubuk anlamına gelir. Sözcük neticede mecazi anlamda kişinin değer biçtiği kuralları veya standartları ima etmektedir. Örneğin insanlar Yeni Ahit’in ilkelerinden bahsettiklerinde, hem inançları hem de inanlı topluluğunun uygulamalarını tanımlayan, Yeni Ahit’teki yirmiyedi kitabı ima etmektedirler. Bu yüzden bir öğreti, bu kitaplardaki “kriterlere” uyum sağlamıyorsa, kabul edilmez.

Pavlus’un vücudunda taşıdığı “Rab İsa’nın işaretleri” nelerdir? Bundan böyle kimse bana “sorun çıkarmasın” derken ne ima etmişti? Galatyalılar 6:14, bu soruya yanıt olabilir mi? Gal 6:17, 2Ko 4:10, 11:23–29.

İşaret (yara izi) sözcüğü, Grekçe *stigmata* sözcüğünden gelmektedir. Pavlus, yaygın bir uygulama olarak, tanımlanmak amacıyla efendilerinin nişanıyla damgalanan kölelerin ya da bazı gizemli dinlerde bir adanma işareti olarak kişinin kendisini damgaladığı durumu ima ediyor olabilir. Her durumda da “ ‘Rab İsa’nın işareti’ kavramıyla Pavlus hiç şüphesiz işkence anında İsa’nın vücudunda açılan yara izlerinden bahsetmektedir (Bkz. 2Ko 4:10, 11:24–27). Hasımları da şimdi yeni imana gelmiş diğer uluslardan olanların, Yahudiliğe itaatlerinin belirtisi olarak, sünnet işaretini kabul etmelerinde ısrar etmektedirler. Fakat Pavlus’un üzerinde hangi köleliği kabul ettiğinin işaretleri vardır ve onun için Mesih’e bağlılıktan başka bir şey yoktur... Pavlus’un Efendisine hizmet ederken düşmanlarından aldığı yara izleri, onun Mesih’e adanmışlığının bir göstergesidir.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 989.

Fiziksel ya da başka bir şekilde, İsa’ya olan imanından dolayı aldığın “işaretler” nelerdir? Diğer bir deyişle imanın sana neye mâl oldu?

EK ÇALIŞMA: “Golgota’daki çarmıh meydan okumaktadır ve sonunda her dünyevî ve cehennemî gücün hakkından gelecektir. Çarmıhta her etki odaklanır ve oradan her etki yayılır. O, büyük cazibe merkezidir; zira onun üzerinde Mesih insanlık ırkı için yaşamını feda etmiştir. Bu kurban, insanı eski orijinal mükemmelliğine dönüştürmek amacıyla verilmiştir. Bundan da ötesi, ona tüm karakter değişimini sunmak için, onu daha muzaffer yapmak için sunulmuştur.

“Mesih’in gücüyle, Allah’ın ve insanın büyük düşmanını yenenler, gök-sel saraylarda hiç düşmemiş meleklerin de üzerinde bir pozisyona sahip olacaklardır.

Mesih der ki, ‘Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim.’ Eğer çarmıh kendi lütfunda bir etki bulamadıysa, etki yaratmıştır. Nesiller geçmiş, bu zaman için geçerli olan gerçek, mevcut gerçek olarak açığa çıkmıştır. Çarmıhtaki Mesih, merhamet ve gerçeğin birbiriyle bulunduğu, doğruluk ve barışın birbirini öptüğü bir araçtı. İşte dünyayı hareket ettirecek araç budur (MS 56, 1899).”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1113.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pavlus’un mektubunun hem başında hem de sonunda Allah’ın lütfundan söz etmesinin ne gibi bir önemi vardır? *Gal 1:3 ile 6:18’i karşı.*
- ❷ Pavlus’un “dünya için çarmıha gerilmek” (*Gal 6:14*) ifadesi ışığında, imanlılar günümüzde dünya ile nasıl bir ilişki içinde olmalıdırlar? Eğer Mesih imanlıları dünya için ölmüşlerse, çevre, ırkçılık, kürtaj, vs. gibi meselelerle nasıl uğraşabilirler?
- ❸ Kişi, Pavlus’un bahsettiği “yeni yaratılışı” tecrübe edip etmediğini nasıl bilebilir?
- ❹ Bu çeyrek yılda öğrendiklerinizden yola çıkarak, şu konularda Pavlus’un görüşlerini nasıl özetlersin: yasa, yasanın işleri, imanla aklanma, eski ve yeni antlaşma, Mesih’i işi ve Mesih’e iman içindeki yaşamın tabiatı?

ÖZET: Gerçek din, haricî davranışlardan değil bilakis kalbin durumundan oluşur. Kalp Allah’a teslim olursa, imanda gelişen kişinin yaşamı git-tikçe Mesih’in karakterini yansıtacaktır. Kalp, Mesih’e boyun eğmelidir; bu gerçekleştiginde diğer her şey onu takip edecektir.